

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.050 van 14 juni 2016
in de zaak A. 214.011/XIV-36.011**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
destaatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

tegen :

1. XXX
2. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Rahim Aktepe
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Amerikalei 95
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 17 oktober 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 129.292 van 12 september 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.887 van 29 oktober 2014.

De verweersters hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 januari 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Renaat Van De Sijpe, die *loco* advocaat Rahim Aktepe verschijnt voor de verweersters, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Eerste verweerster dient op 4 november 2013 voor haarzelf en haar minderjarige dochter, tweede verweerster, een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als dochter en kleindochter van een Belgische onderdaan.

Op 30 april 2014 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in hoofde van de

verweersters een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij beslist tevens tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

De verweersters stellen op 30 mei 2014 tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de voornoemde beslissingen van 30 april 2014 met een arrest van 12 september 2014. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. De verweersters merken in de memorie van antwoord bij de beantwoording van het eerste middel op dat “verzoekende partij in cassatie de rolrechten [heeft] terugbetaald aan verwerende partij in cassatie, zodat moet worden vermoed dat verzoekende partij in cassatie impliciet heeft berust in het arrest en dat huidig cassatieberoep onontvankelijk is”.

5. Enkel uit de terugbetaling van het rolrecht overeenkomstig hetgeen bepaald is in het bestreden arrest, kan te dezen niet worden afgeleid dat de verzoekende partij heeft willen berusten in het bestreden arrest, dat uitvoerbaar is. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

6. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 7 en 8 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: het vreemdelingenbesluit), van "het beginsel van de bewijskracht van stukken overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek, minstens het principe van de bewijskracht dat geldt voor alle geschreven stukken" en van artikel 149 van de Grondwet.

In een eerste middelonderdeel voert de verzoekende partij aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte motiveert dat het aanvankelijk bestreden bevel "geen enkele motivering" bevat, terwijl dat bevel nochtans expliciet een motivering in feite en in rechte bevat. De verzoekende partij laat gelden dat artikel 52, § 4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit expliciet als rechtsgrond wordt vermeld in het aanvankelijk bestreden bevel. Daarin wordt gemotiveerd om welke reden een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gegeven, met name omdat de aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart wordt afgewezen en bovendien wordt vastgesteld dat de verweersters geen aanspraak kunnen maken op enig ander verblijfsrecht, dit overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit. Volgens de verzoekende partij worden met het bestreden arrest dus de inhoud en bewijskracht van het aanvankelijk bestreden bevel geschonden evenals artikel 149 van de Grondwet.

In een tweede middelonderdeel voert de verzoekende partij aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte overweegt dat artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit een discretionaire bevoegdheid verleent aan de overheid voor het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als politiemaatregel vormt slechts de vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van de verweersters, zodat het bestuur ter zake geen beoordelingsmarge heeft. Het woord "desgevallend" in artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit houdt volgens de verzoekende partij enkel in dat de

verblijfsstatus van de vreemdeling moet worden nagegaan. De vreemdeling dient zelf de nodige documenten voor te leggen waaruit zou blijken dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden betekend. De verzoekende partij besluit dat niet bijkomend moest worden gemotiveerd waarom te dezen een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven en dat de motieven van de motieven ook niet moesten worden vermeld.

In een derde middelonderdeel voert de verzoekende partij aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte overweegt dat het niet mogelijk is een bevel om het grondgebied te verlaten te geven op grond van artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling kan wel degelijk de grondslag vormen van een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl artikel 7 van de vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op kort verblijf en beslissingen genomen door de minister of zijn gemachtigde. Volgens de verzoekende partij ontleent de interpretatie in het bestreden arrest als zou een bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk op artikel 7 van de vreemdelingenwet moeten worden gebaseerd, politionele bevoegdheden aan de burgemeester die hem nochtans uitdrukkelijk zijn toegekend door artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit.

7. De verweersters stellen in de memorie van antwoord dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht heeft geoordeeld dat het aanvankelijk bestreden bevel niet was gemotiveerd en dat de dienst Vreemdelingenzaken moest aangeven of er sprake was van een gebonden dan wel een discretionaire bevoegdheid. Dit laatste was in de aanvankelijk bestreden beslissing niet aangegeven.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij voegt toe dat de kritiek van de verweersters dat de dienst Vreemdelingenzaken moet aangeven of er sprake is van een gebonden dan wel een discretionaire bevoegdheid, niet is afgestemd op de inhoud van het bestreden arrest en dus niet relevant is voor de beoordeling van de wettigheid ervan. Volgens de

verzoekende partij gaan de verweersters volledig voorbij aan de inhoud van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

Beoordeling

9. De kritiek in het eerste middel heeft enkel betrekking op de vernietiging door het bestreden arrest van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en de daarmee gepaard gaande beslissing houdende bevel tot terugbrenging.

10. In het bestreden arrest wordt vastgesteld dat de formelemotiveringsplicht is geschonden met het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt overwogen dat uit artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, indien het recht op verblijf niet wordt erkend, over de keuze beschikt om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, dat nergens de bedoeling van de wetgever blijkt om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, dat het gebruik van de bewoording “desgevallend” het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven en dat deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire bevoegdheid in hoofde van de huidige verzoekende partij. Volgens het bestreden arrest bevat het aanvankelijk bestreden bevel geen enkele motivering waarom werd gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven en zijn de huidige verweersters niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen werd beslist hen een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit die bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. De weigering tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten vormen afzonderlijke beslissingen en hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, is een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de weigering van verblijf.

Anders dan in het bestreden arrest wordt voorgehouden, bevat het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk een eigen motivering. Zo wordt in dat bevel, na de weigering van het recht op verblijf, overwogen dat “uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond” en dat om deze reden een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Deze motivering wordt expliciet herhaald voor het bevel tot terugbrenging.

De vaststelling in het bestreden arrest dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele motivering bevat, is derhalve in strijd met de bewoordingen van dat bevel. Dit geldt eveneens voor het eveneens, impliciet op dezelfde grond, vernietigde bevel tot terugbrenging. Door een inhoud te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en het bevel tot terugbrenging die strijdig is met de inhoud van die aktes, is het beginsel van de bewijskracht van stukken overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het burgerlijk wetboek geschonden.

11. Het tweede middelonderdeel van het eerste middel is gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest voor zover het de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing houdende bevel tot terugbrenging van 30 april 2014 vernietigt.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. De verzoekende partij werpt in een tweede middel de schending op van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 203, 1405 en 1466 van het burgerlijk wetboek en van artikel 149 van de Grondwet.

De verzoekende partij voert in een eerste middelonderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat de bevoegde overheid ook rekening dient te houden met de inkomsten van de moeder van de gezinshereniger, dit is de echtgenote van de referentiepersoon, terwijl artikel 40ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de referentiepersoon zelf dient aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Die referentiepersoon moet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te waarborgen dat de vreemdeling tijdens de volle periode van zijn verblijf niet ten laste van het sociale zekerheidsstelsel zou vallen. De verzoekende partij wijst erop dat eerste verweerster te dezen een verblijfskaart heeft gevraagd in functie van haar vader en dat de gemachtigde ambtenaar dan ook enkel rekening heeft gehouden met de inkomstenbewijzen van de vader zelf, in functie van wie de aanvraag werd ingediend. Zij acht de zienswijze van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat ook rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de echtgenote van de referentiepersoon omdat deze echtgenote niet als een derde zou kunnen worden aanzien, in strijd met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Noch in de vreemdelingenwet noch in de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG is bepaald dat ook rekening moet worden gehouden met de inkomsten van gezinsleden van de referentiepersoon. De

verzoekende partij vervolgt dat de overige voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereisen dat de referentiepersoon de aanvrager begeleidt of zich bij hem voegt, en dat de referentiepersoon beschikt over een behoorlijke huisvesting. Nergens is voorzien dat die voorwaarden gelden voor familieleden van de referentiepersoon. Volledigheidshalve verwijst de verzoekende partij naar de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet die een omzetting vormen van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin duidelijk wordt bepaald dat enkel rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de persoon die vervoegd wordt, de gezinshereniger. Door het tegenovergestelde aan te nemen, wordt artikel 40ter van de vreemdelingenwet met het bestreden arrest geschonden.

De verzoekende partij voert in een tweede middelonderdeel aan dat het huwelijk van de referentiepersoon niet automatisch tot gevolg heeft dat de inkomsten van de echtgenoot ook als zijn inkomsten zijn te beschouwen, noch dat de echtgenoot zijn inkomsten ter beschikking moet stellen van de referentiepersoon, ten overstaan van wie hij niet onderhoudsplichtig is. In het bestreden arrest kon dus niet worden voorgehouden dat de echtgenote van de referentiepersoon geen derde is en dat ook rekening moet worden gehouden met de inkomsten van die echtgenote. Volgens de verzoekende partij maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aannemelijk welke aanspraken de aanvrager dan wel de referentiepersoon zouden hebben op de inkomsten van respectievelijk hun moeder of echtgenote. Er moet rekening worden gehouden met het huwelijksvermogensstelsel van de referentiepersoon en zijn echtgenote en dit overeenkomstig de artikelen 1405 en 1466 en volgende van het burgerlijk wetboek. De verzoekende partij besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 203 van het burgerlijk wetboek heeft geschonden door aan te nemen dat de moeder van eerste verweester zonder meer haar inkomsten mee ter beschikking zal stellen van eerste verweester, los van de vaststelling dat overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet de referentiepersoon en niet de aanvrager zelf over afdoende en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken.

13. In de memorie van wederantwoord laat de verzoekende partij gelden dat geen onderhoudsplicht bestaat tussen een ouder en haar meerderjarig kind, voor zover dit geen passende opleiding volgt. Door aan te nemen dat de moeder van huidige verweerster in de toekomst automatisch haar kind zonder meer ten laste zal nemen, schendt het bestreden arrest artikel 203 van het burgerlijk wetboek. Het kan de gemachtigde ambtenaar dan ook niet worden verweten in de aanvankelijk bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken die betrekking hebben op de echtgenote van de referentiepersoon. Door te motiveren dat de gemachtigde ambtenaar dit wel had moeten doen, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de verzoekende partij artikel 40ter van de vreemdelingenwet, de artikelen 203, 1405 en 1466 van het burgerlijk wetboek, minstens de uit artikel 149 van de grondwet voortvloeiende motiveringsplicht.

Beoordeling

14. De verzoekende partij bekritiseert de motivering van het bestreden arrest enkel inhoudelijk. Zij zet nergens uiteen op welke wijze artikel 149 van de Grondwet met het bestreden arrest zou zijn geschonden.

Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

15. Artikel 40bis, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Met de aanvankelijk bestreden beslissing, die tot het bestreden arrest heeft geleid, wordt uitspraak gedaan over het verblijfsrecht van een onderdane van een derde land in functie van haar Belgische vader. Het verblijf wordt geweigerd omdat de aanvraagster onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, meer bepaald omdat bewijzen van geldstortingen van derden worden voorgelegd die echter niet aantonen dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Met het bestreden arrest wordt die beslissing vernietigd omdat de moeder (van wie de storting afkomstig waren) geen derde is vanuit wettelijk oogpunt doch de wettelijke en biologische moeder van huidige eerste verweester die nog steeds is gehuwd met de vader van verweester, zijnde de referentiepersoon, met wie zij samenwoont. Volgens het bestreden arrest heeft de verwerende partij derhalve onzorgvuldig gehandeld in de aanvankelijk bestreden beslissing.

Met verwijzing naar het bepaalde in artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet is de verzoekende partij in het eerste middelonderdeel van oordeel dat enkel rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van “de Belgische onderdaan” en dus niet van diens echtgenote of andere gezinsleden. Het bestreden arrest spreekt zich echter uit over de toepassing in de aanvankelijk bestreden beslissing van de in artikel 40*bis*, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvrager, te dezen eerste verweester, als descendent van de Belgische referentiepersoon en ouder dan 21 jaar, “ten laste” is geweest van de referentiepersoon. Noch in de aanvankelijk bestreden beslissing, noch in het bestreden arrest wordt de in artikel 40*ter*, tweede lid, van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen onderzocht. Een eventuele schending van deze laatste bepaling, samen met de artikelen 203, 1405 en 1466 van het burgerlijk wetboek, kan de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed en kan derhalve niet tot de cassatie ervan leiden.

Het eerste middelonderdeel is in die mate niet-ontvankelijk.

16. Ook in het tweede middelonderdeel haalt de verzoekende partij artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet aan en verwijst zij op geen enkel ogenblik naar artikel 40*bis*, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet.

Om dezelfde reden als het eerste middelonderdeel is ook het tweede middelonderdeel niet-ontvankelijk.

17. Het tweede middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

- 1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 129.292 van 12 september 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zover het de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Armoedebestrijding en Maatschappelijke Integratie van 30 april 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en bevel tot terugbrenging vernietigt.**
- 2. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep voor het overige.**
- 3. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.**
- 4. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 5. De verweersters worden elk voor de helft verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van veertien juni tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques